

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/11/2022
Identifikačné číslo spisu:	3514206252
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3514206252.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu O. O., bývajúceho v G. XXX, zastúpeného Mgr. Ivetou Gavačovou, advokátkou so sídlom v Starej Turej, Gen. M. R. Štefánika 378, proti žalovanému O. M., bývajúcemu v A., S. Y. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Mgr. Mariánom Kropajom, PhD., advokátom so sídlom v Piešťanoch, Mudroňova 7356/51, o zaplatenie 1.834,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 7C/297/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. novembra 2020 sp.zn. 6Co/137/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) zo 14. júna 2018 č.k. 7C/297/2014-104 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.834,- eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.834,- eur od 20. novembra 2014 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo proti žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Výslovil, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak v zmysle § 588 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že žalovaný si nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z uzatvorenej tzv. reálnej kúpnej zmluvy so žalobcom, keď neuhradil kúpnu cenu za dodávku sena vo výške žalovanej istiny. Súd prvej inštancie nepovažoval uzatvorenú kúpnu zmluvu za zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, pretože bolo preukázané, že došlo k individuálnej dohode zmluvných strán o cene predmetu kúpy a navyše v rozhodnom čase už žalobca nevykonával činnosť samostatne hospodáriaceho roľníka, ale len predával prebytočné seno zo svojich lúk. Súd konštatoval, že v prejednávanom spore nejde o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale porušenú zmluvnú

povinnosť žalovaného z kúpnej zmluvy. K dodávke sena došlo v roku 2012 a žaloba bola podaná 30. júna 2014, preto nedošlo k uplynutiu premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Námietku premlčania vznesenú žalovaným tak súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Vzhľadom k skutočnosti, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho záväzku, zaviazal ho súd prvej inštancie aj na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže však okamih doručenia faktúry nebol preukázaný bez pochybností, súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka až po dni doručenia žaloby žalovanému, t.j. po 19. novembri 2018 a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného proti vyhovujúcej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie rozsudkom z 25. novembra 2020 sp.zn. 6Co/137/2019 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP). Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, založené na správne zistenom skutkovom stave a náležite odôvodnené, pričom s jeho odôvodnením sa stotožnil v celom rozsahu a odkázal naň v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného uviedol, že záver súdu prvej inštancie o existencii kúpnej zmluvy medzi stranami sporu vyplýval z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovede svedkyne M. N., ktorá potvrdila dodanie sena i doručenie výzvy na zaplatenie žalovanému. Keďže strany nepredložili žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania po zrušení veci odvolacím súdom, dokazovanie nebolo doplnené. Súd prvej inštancie nemohol vykonať dokazovanie z vlastnej iniciatívy, pretože takýto postup je možný, len pokiaľ ide o dôkazy vyplývajúce z verejného registra, prípadne týkajúce sa procesných podmienok. Po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie, boli strany poučené podľa príslušných ustanovení CSP týkajúcich sa uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a útoku. Súd prvej inštancie na pojednávaní vyzval strany sporu na doplnenie dokazovania, pričom žiadna zo strán sporu návrhy na doplnenie dokazovania nepredniesla, preto správne vyhlásil dokazovanie za skončené. Pokiaľ žalovaný spochybnil vierohodnosť svedkyne, sám sa diskvalifikoval, keď sa nedostavil na pojednávanie, na ktorom bola vypočutá a mal možnosť konfrontácie so svedkyňou. Opätovné vykonanie výsluchu svedkyne žalovaný nenavrhol. Námietka premlčania bola súdom prvej inštancie posúdená správne, rovnako bol správny aj jeho záver vyplývajúci z vykonaného dokazovania, že medzi stranami sporu bola uzatvorená ústna kúpna zmluva, a preto nešlo o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žaloba podaná na súde 30. júna 2014 tak bola podaná v rámci plynutia premlčacej doby.

2.1 K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie ho mal vyzvať v zmysle § 150 ods. 2 CSP na doplnenie skutkových tvrdení, odvolací súd uviedol, že táto povinnosť nie je obligatórna a vychádza len z možnosti, nie z povinnosti súdu na takýto procesný postup. A naviac súd prvej inštancie nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strany sporu. Pokiaľ žalovaný popieral uzatvorenie kúpnej zmluvy ústne, dodanie sena ako aj uhrádzanie platieb, bolo jeho povinnosťou uviesť tvrdenia o skutočnostiach, pre ktoré nárok žalobcu nie je dôvodný a predložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, čo však neurobil. Pasivita žalovaného nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1, 2 CSP) povinnosť súdu prvej inštancie bez ďalšieho priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Neuvedenie predbežného právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie nepovažoval za taký procesný postup, ktorým by sa znemožňovalo uskutočňovanie procesného práva strany sporu v miere dosahujúcej porušenie práva na spravodlivý proces. K námietke žalovaného, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd konštatoval, že tomu tak nie je, vzhľadom k individuálnemu dojednaniu kúpnej ceny a ku skutočnosti, že žalobca nebol v postavení dodávateľa. Pokiaľ ide o namietanú zmatečnosť rozhodnutia v časti úrokov z omeškania odvolací súd uviedol, že priznanie úrokov z omeškania od okamihu doručenia žaloby, t.j. od 20. novembra 2014, bolo správne, pochybenie súdu prvej inštancie v odôvodnení bod 24 rozhodnutia, kde je uvedený ako rozhodný deň 19. november 2018, je zrejmosťou chybou v písaní a nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. K žalovaným predloženému čestnému prehláseniu odvolací súd uviedol, že síce podporuje tvrdenie žalovaného, že seno a d'atelinu odoberal od viacerých

dodávateľov, nie je však preukázaním skutočnosti, že nedochádzalo k odberu sena od žalobcu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodu, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP a tiež pre nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa § 421 písm. a) a b) CSP. Dovolateľ v dovolaní najskôr zopakoval skutkové okolnosti sporu a ich vlastné právne hodnotenie, ktoré zároveň označil ako odôvodnenie nesprávneho alebo nedostatočného právneho posúdenia veci v súlade s § 432 CSP. Zotrval na svojom postoji, že so žalobcom žiadnu zmluvu neuzavrel, neobjednal si od žalobcu žiadne seno a neprevzal žiadnu faktúru či upomienku. Namietal vierohodnosť svedkyne, s ktorou bol v čase svedeckej výpovede v súdnom spore vo veci starostlivosti o ich spoločného maloletého syna. Zároveň nesúhlasil ani so závermi, ktoré súdy z tejto svedeckej výpovede vyvodili. Mal za to, že súdy porušili princíp rovnosti zbraní a zaoberali sa jednostranne prevažne tvrdeniami žalobcu, pričom písomné dôkazy nepodrobili posúdeniu napriek jeho pravdivým tvrdeniam, že tieto doklady sú nepoužiteľné, pretože si ich pravdepodobne vypracoval žalobca sám. Na nariadenom pojednávaní tiež vyzval súd, aby vyslovil svoj predbežný právny názor, čo súd odmietol a preto nemal možnosť reagovať naň. Súd bol povinný informovať ho vopred písomne alebo iným vhodným spôsobom o tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné v zmysle § 300 CSP, čo však neurobil. Podľa jeho názoru žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal tvrdené skutočnosti, že mal s ním uzavrieť kúpnu zmluvu za ním uvádzané služby v cene uvedenej vo faktúre. Zároveň bol toho názoru, že žalobca vystupoval ako dodávateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čo vyplýva zo skutočnosti, že používal pečiatku podnikateľa a preto bolo potrebné vzťah medzi stranami sporu posudzovať ako spotrebiteľský. Konajúci súd sa tak nevysporiadal so skutkovým stavom správne. Odôvodnenie jeho rozhodnutia je v rozpore s preukázaným skutkovým stavom a neodráža správne právne posúdenie sporu. Ak súd mal pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, bol povinný o svojich pochybnostiach procesnú stranu poučiť v zmysle § 150 ods. 2 CSP. Tvrdil, že súd prvej inštancie ho nevyzval na označenie návrhov na doplnenie dokazovania pred pojednávaním. Ďalej namietal, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nie sú dostatočne odôvodnené a mnohé časti rozhodnutí nie sú odôvodnené vôbec a sú v rozpore s jeho argumentami. Zdôrazňoval, že seno mu poskytol zadarmo p. G. a že nemal dôvod kupovať od žalobcu také obrovské množstvo sena, keď v tom čase choval len tri kone a tiež by také množstvo sena nemal kde uskladniť. Súdu prvej inštancie vytkol, že v rozhodnutí uviedol chybne dátum 19. novembra 2018 ako dátum doručenia žaloby, pričom tvrdil, že platobný rozkaz so žalobou a prílohami mu nikdy nebol doručený do vlastných rúk a preto omeškanie nie je možné odôvodňovať okamihom doručenia platobného rozkazu jeho matke. K porušeniu procesných pravidiel došlo aj tým, že súd prvej inštancie nerozhodol o ním podanej sťažnosti proti uzneseniu z 13. augusta 2019 č.k. 7C/297/2014-124, ktorým bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie. Odvolací súd napriek tomu vo veci meritórne rozhodol. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie prípadne, aby žalobu zamietol. Zároveň žiadal, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

4. Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej

inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021), nie strany sporu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Dovolateľ tvrdil, že k vade podľa § 420 písm. f) CSP došlo porušením zásady rovnosti zbraní.

13. V zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednania vecí pred súdom je zásada rovnosti strán sporu a „rovnosti zbraní“. V procesnoprávnej rovine predstavuje princíp rovnosti sporových strán základný postulát, podľa ktorého žiadna zo strán nemá vo vzťahu k protistrane iné než rovnocenné postavenie. Z tohto aspektu sa prejavuje princíp rovnosti sporových strán podľa čl. 6 CSP ako tzv. rovnosť zbraní judikovaná ESLP (k tomu pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha, C. H. Beck, 2016, s. 44-45).

14. Rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možnosti uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Obsah princípu rovnosti sporových strán v civilnom sporovom konaní sa tak prejavuje ako tzv. funkčná rovnosť, spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia napríklad právo navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k dokazovaniu či zúčastniť sa pojednávania atď.

15. Z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a že by žalovaný bol na svojich procesných právach ukrátený postupom súdov v základnom konaní. Zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie zo dňa 31. mája 2018 (č.l. 100 spisu) vyplýva, že právny zástupca žalovaného sa vyjadril k skutkovým a právnym otázkam sporu, ako aj k prednesu právnej zástupkyne

žalobcu. Po zopakovaní oboznámenia listinných dôkazov súdom, výslovne uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania a zotrval na svojich doterajších tvrdeniach a vyjadreniach. Z takto zaznamenaného priebehu pojednávania nie je možné konštatovať, že by súd prvej inštancie žalovanému nevytvoril priestor pre uplatnenie jeho procesných práv, a ani to, že by mu neumožnil ich realizovať.

16. Z obsahu tejto dovolacej námietky je zrejmé, že žalovaný považuje za porušenie zásady rovnosti strán svoj neúspech v spore, resp. právne posúdenie sporu súdom v jeho neprospech. Treba si však uvedomiť, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom totiž nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces a teda ani k porušeniu zásady rovnosti zbraní, pretože sa tým strane sporu neznemožňuje realizovať jej procesné oprávnenia v priebehu konania pred súdom. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania (v súčasnosti strana sporu) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že nezistil vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v porušení princípu rovnosti zbraní.

18. Dovolateľ vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP videl tiež v tom, že súd prvej inštancie nevyslovil svoj predbežný právny názor, hoci tak mal urobiť a preto naň nemohol reagovať.

19. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 (najmä prednese žaloby a vyjadrenia k nej) súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

20. Z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie z 31. mája 2018 (č.l. 100 spisu) vyplýva, že po otvorení pojednávania predstúpil právny zástupca žalobcu, ktorý zotrval na podanom návrhu a vyjadril sa k skutkovému a právnemu stavu sporu, následne sa vyjadril aj právny zástupca žalovaného, po vzájomných vyjadreniach k svojim prednesom právni zástupcovia uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. Súd zopakoval oboznámenie listinných dôkazov a opätovne umožnil obom právnym zástupcom vyjadriť sa. Potom, ako obaja právni zástupcovia uviedli, že zotrvávajú na svojich tvrdeniach a vyjadreniach a zároveň nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, vyhlásil súd uznesením dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku. Z takto zaznamenaného priebehu pojednávania vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní neoboznámil strany sporu s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci.

21. Najvyšší súd už viac krát uviedol, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020, 7Cdo 45/2020, 7Cdo/111/2020, 9Cdo/139/2021, 9Cdo/317/2021) a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z judikatúry ústavného súdu (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) tiež vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP

(predchádzajúca procesná úprava), vyjadri svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci.

22. Hoci teda súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 CSP, z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že žalovaný mal možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia (právo vyjadriť sa k doterajšiemu priebehu konania i k vykonaným dôkazom, právo reagovať na prednes protistrany, právo navrhnúť dôkazy), ktoré aj využil. V tomto smere teda nevidí dovolací súd žiadne pochybenia zakladajúce vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Napokon v prejednávanej veci žalovaný mal možnosť po doručení rozsudku uplatniť svoj vplyv na konanie a vyjadriť sa k tvrdeným porušeniam a právnomu posúdeniu sporu, čo aj urobil a odvolací súd sa jeho odvolaním a námietkami dôkladne zaoberal a vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

23. Dovolateľ tiež namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle ustanovenia § 150 ods. 2 CSP, hoci mal pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení a bol povinný o tejto skutočnosti dovolateľa informovať.

24. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

25. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

26. Podľa § 150 ods. 2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

27. Jedným zo základných nosných princípov rekodifikácie civilného procesného práva je princíp procesnej zodpovednosti strán sporu. Podľa všeobecných ustanovení o konaní sa súd prísne spravuje dispozičným princípom, čo sa odzrkadľuje v princípe formálnej pravdy. Najprísnejšou sankciou za pasivitu strán v konaní, najmä za neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, je strata sporu.

28. Súd je v civilnom sporovom konaní limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podkladom pre určenie predmetu dokazovania. Procesná aktivita strán sporu, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť v zmysle čl. 8 CSP a § 150 CSP v kontradiktórnom sporovom konaní, leží výlučne na stranách sporu. Povinnosť strany sporu tvrdiť skutkové okolnosti a preukázať tvrdenia, z ktorých odvodzuje svoje právo, je predpokladom pre úspech v spore a zásadne nemôže byť prenášaná na súd, pretože by to bolo v rozpore so základnými princípmi kontradiktórneho procesu, ako aj s princípom zodpovednosti za unesenie dôkazného bremena a princípom formálnej pravdy uplatňovanej v sporovom konaní.

29. Ustanovenie § 150 ods. 2 CSP neukladá súdu povinnosť, ale len možnosť takéhoto postupu, kedy si súd sám z vlastnej iniciatívy vyžiada ďalšie stranami netvrdené skutkové tvrdenia, avšak len vo výnimočných a osobitných prípadoch. Ani tento materiálny korektív totiž nemôže úplne nahrádzať procesnú aktivitu strán sporu a ich povinnosť tvrdiť. V prejednávanom prípade však nebol daný dôvod pre postup súdu v zmysle § 150 ods. 2 CSP, keď skutkový stav tvrdený stranami sporu bol dostatočný pre rozhodnutie súdu v spore, resp. súd prvej inštancie mal dostatočne preukázané skutočnosti tvrdené žalobcom, pričom žalovaný neponúkol súdu také argumenty a dôkazy, ktoré by tvrdenia žalobcu vyvracali, alebo boli z hľadiska posúdenia sporu relevantné. Súd prvej inštancie nerozhodoval v spore v situácii nedostatku skutkových tvrdení rozhodujúcich pre zistenie skutkového stavu, či v stave tzv. objektívnej neistoty „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý by mu nedovoľoval rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom. Skutočnosť, že tvrdenia žalovaného nepovažoval súd za preukázané a relevantné, neznamená, že mal pochybnosti o zistenom skutkovom stave, ale len to, že tvrdenia žalovaného neboli preukázané, resp. nevyvracali tvrdenia žalobcu rozhodné pre končený verdikt súdu. Takýto stav však zakladá dôvod výlučne pre vyhovieť žalobe v neprospech žalovaného a nie povinnosť súdu „hľadať“ skutočnosti a dôkazy za žalovaného a v jeho prospech.

30. Hoci sa žalovaný v dovolaní dovoľával ustanovení o ochrane spotrebiteľa, pre takýto postup nebol v spore dôvod, pretože súdy v základnom konaní dospeli k záveru, že v predmetnom spore nejde o spotrebiteľský spor (správnosť, ktorého záveru nie je možné posudzovať v rámci označeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP) a navyše povinnosť tvrdenia zaťažuje stranu sporu aj v prípade takýchto sporov. Rozsudok súdu totiž môže zásadne zohľadňovať len to, čo strany tvrdili a nie to, čo netvrdili.

31. Nedá sa súhlasiť ani s tvrdeniami žalovaného, že od neho nebolo možné objektívne očakávať vedomosť o tom, ktoré skutočnosti sú sporné a na ich preukázanie produkovať ďalšie dôkazy, keď skutkové tvrdenia žalobcu v spore sa počas celého základného konania nezmenili a ich hodnotenie súdom prvej inštancie bolo aj v poradí druhom rozsudku rovnaké (okrem samotného právneho posúdenia žalobného nároku ako nesplnenia povinnosti žalovaného z uzatvorenej kúpnej zmluvy) s výnimkou námietky premlčania, ktorú vzniesol sám žalovaný a ktorá mala byť osobitne posudzovaná po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom na podklade odvolania žalovaného. Zároveň obsah dovolania ako i odvolania žalovaného je z argumentačného hľadiska totožný s námietkami, ktoré produkoval už v rámci základného konania. Nie je teda jasné, čo konkrétne malo byť pre žalovaného v rozhodnutí súdu prvej inštancie prekvapivé.

32. Vzhľadom k tej skutočnosti, že z obsahového hľadiska bolo jadrom dovolacej argumentácie žalovaného vyjadrenie nespokojnosti s tým, akým spôsobom súdy nižšej inštancie vyhodnotili dôkazy vykonané v priebehu základného konania a ktoré skutkové tvrdenia vyplývajúce z tohto dokazovania považovali za relevantné vo vzťahu k prijatým právnym záverom, dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že samotný nesúhlas dovolateľa s takmer každým skutkovým zistením ako i rozsiahla polemika s rozhodnutím súdov v základnom konaní alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (ako i súdu prvej inštancie) z každého možného aspektu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci formuláciami navodzujúcimi stav zlyhania súdov nižšej inštancie, nie len významovo ale ani v spojení s okolnosťami prejednávaneho prípadu nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP.

33. Podstatou dovolacieho prieskumu totiž nie je prehodnocovanie skutkového stavu zisteného súdmi v základnom konaní. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nie je súdom skutkovým a nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery, pretože v dovolacom konaní nemá v zmysle § 442 CSP možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoľaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, pokiaľ nejde o hrubé a podstatné vady konania, ktoré však dovolací súd v prejednávanej veci nezistil.

34. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, ako súdy hodnotili svedeckú výpoveď M. N., táto otázka je už vecou procesu hodnotenia dôkazov súdom ovládaného zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom dovolací súd jej porušenie nezistil a má za to, že prijaté skutkové závery súdov nižšej inštancie nevykazujú žiadne známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeho omylu. Námietkou vierohodnosti svedeckej výpovede M. N. sa na základe odvolania žalovaného veľmi podrobne zaoberal už odvolací súd v bode 39 svojho rozhodnutia, pričom dovolací súd považuje tieto jeho úvahy a závery za dostatočné a logické. Výpoveď svedkyne sa týkala udalostí, ktorých bola priamo účastná. Výpoveď bola konzistentná a súladná s tvrdeniami žalobcu, dokonca potvrdzovala aj niektoré čiastkové vyjadrenia žalovaného (týkajúce sa požičiavania príviesného vozíka, či viacerých dodávateľov sena). Žalovaný pritom nevyužil možnosť namietat' zaujatosť svedkyne pred súdom prvej inštancie a ani sa nepokúsil konfrontovať ju. Svoju námietku voči svedkyňi vzniesol až v odvolaní, keď bolo zrejmé, že jej výpoveď bola v spore kľúčová, preto sa javí táto jeho námietka ako účelová. Dovolací súd nevidí dôvod, pre ktorý by svedkyňa mala byť pri výsluchu zaujatá, keďže zlá finančná situácia žalovaného bude mať priamy dopad nielen na neho samotného, ale aj na jeho schopnosť splácať záväzky voči ich spoločnému maloletému dieťaťu. Preto vyhodnotil dovolací súd aj túto námietku žalovaného ako nedôvodnú.

35. Napokon aj podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (8Cdo/187/2017, 9Cdo/224/2021, 9Cdo/213/2021).

36. Dovolací súd uzatvára, že námietky dovolateľa smerujúce k vykonanému dokazovaniu a záverom súdov nižšej inštancie z neho vyplývajúcim, neboli dôvodné.

37. Dovolateľ ďalej namietal, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu sú nedostatočné a v rozpore s jeho argumentami.

38. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

39. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

40. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

41. V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

42. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutia odôvodnili spôsobom, ktorým by založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil a zaoberal sa všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovaného.

43. Súd v základnom konaní dospeli k záveru, že medzi stranami sporu bola uzatvorená tzv. reálna, ústna kúpna zmluva, ktorej predmetom bola dodávka sena v hodnote žalovanej istiny (podrobne rozpísaná po položkách v dodacom liste č.l. 6 spisu). Tento svoj záver aj náležite odôvodnili s poukazom na vykonané dokazovanie, najmä svedeckú výpoveď M. N., ktorá jednoznačne potvrdila existenciu zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, dodávku sena, dohodu o cene za tonu sena, ako i jej fakturáciu a doručenie faktúry žalovanému (viď výsluch svedkyne č.l. 41 spisu), dodací list a faktúru 1/2012 (viď bod 6 až 10, 23 rozhodnutia súdu prvej inštancie, 38, 39 rozhodnutia odvolacieho súdu). Záver, že nejde o spotrebiteľský spor, založili na odôvodnení, že v čase uzatvorenia zmluvy žalobca už nevykonával činnosť samostatne hospodáriaceho roľníka (bol vymazaný z registra samostatne hospodáriacich roľníkov k 8. októbru 2007) a bola preukázaná individuálna dohoda zmluvných strán o cene predmetu kúpy s poukazom na svedeckú výpoveď M. N. (viď bod 21 rozhodnutia súdu prvej inštancie, 49 rozhodnutia odvolacieho súdu). Deň omeškania žalovaného s plnením kúpnej zmluvy bol súdmi ustálený ako deň doručenia žaloby žalovanému, pričom z obsahu spisu vyplýva, že žaloba s platobným rozkazom a prílohami bola doručená žalovanému 19. novembra 2014 (viď doručenia na č.l. 55 spisu). Doručenia obsahuje všetky zákonné náležitosti a nevyplýva z nej skutočnosť, že by ju prevzala iná osoba, na doručenie sa nenachádza poznámka splnomocnenec, ani označenie manžel, prípadne iná osoba. V zmysle v tom čase účinného ustanovenia § 45 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa údaje na doručení ako verejnej listine považovali za pravdivé, ak nebol dokázaný opak (obdobnú úpravu má v súčasnosti aj Civilný sporový poriadok v ustanovení § 111 ods. 1). Pokiaľ teda súdy uzavreli, že žaloba s prílohami bola žalovanému doručená za stavu vyplývajúceho z doručenia, pričom nebol preukázaný opak a žalovaný neponúkol súdu dôkazy na preukázanie svojej procesnej obrany, považuje dovolací súd odôvodnenie súdov nižšej inštancie aj v tomto smere za logické a dostatočné, založené na riadne zistenom skutkovom stave. Odvolací súd tiež v odôvodnení svojho rozhodnutia na viacerých miestach zdôraznil, že žalovaný bol v spore pasívny a neprodukoval také dôkazy, ktoré by viedli k popretiu tvrdení žalobcu, nedostatok procesnej aktivity žalovaného tak mal za následok jeho neúspech v spore (viď bod 43, 48, 50, 53 rozhodnutia odvolacieho súdu), čím odvolací súd reagoval na podstatnú časť odvolacej argumentácie žalovaného.

44. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie nevykazuje nedostatky, ktoré by mali za následok vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP totiž nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný preto neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

45. Pokiaľ ide o zrejmu nesprávnosť spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol chybný dátum doručenia žaloby, tento nedostatok je riešiteľný v rámci ustanovenia § 224 CSP vydaním opravného uznesenia a nezakladá žiadne porušenie procesných práv dovolateľa v zmysle vady podľa § 240 písm. f) CSP.

46. Poslednou námietkou dovolateľa vznesenou v rámci tvrdení o existencii tzv. vady zmatečnosti v konaní, bola námietka, že odvolací súd meritórne rozhodol o jeho odvolaní skôr, než rozhodol o sťažnosti podanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 13. augusta 2019 č.k. 7C/297/2014-124, ktorým bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. I keď s podaním odvolania zákon o súdnych poplatkoch spája povinnosť platenia súdneho poplatku, nezaplatenie súdneho poplatku nie je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže nejde o chýbajúcu procesnú podmienku, ktorá by bola prekážkou pre rozhodnutie súdov vo veci. Zákon o súdnych poplatkoch má vlastný mechanizmus, ktorý rieši jednak situáciu, kedy poplatník súdny poplatok za konanie súdu nezaplatil (§ 10 ods. 1), ako aj situáciu, kedy bol súdny poplatok zaplatený na základe nesprávneho

rozhodnutia súdu a je potrebné ho vrátiť (§ 11). Navyše meritórne prejednanie odvolania žalovaného odvolacím súdom bolo v jeho prospech a samotným prejednaním odvolania k žiadnej ujme na procesných právach žalovaného nedošlo.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľom namietané vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil.

48. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

49. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

50. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/, ods. 2 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

51. V danom prípade uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ CSP. Aplikácia ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b) CSP neprichádzala v prejednávanej veci do úvahy, keďže nešlo o spor s ochranou slabšej strany v zmysle záverov súdov nižšej inštancie. V prejednávanej veci je predmetom dovolacieho konania pohľadávka vo výške 1.834,- eur s príslušenstvom, pričom desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (t. j. 30. júna 2014), je 3.520,- eur (por. § 1 písm. a/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2014). Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (ratione valoris), preto je prípustnosť dovolania žalovaného v zmysle § 422 CSP vylúčená.

52. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

53. Vzhľadom na odmietnutie dovolania už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o návrhu žalovaného o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 CSP.

54. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

55. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.